

LIBRIS

We know
books

DAN BROWN

CODUL LUI DA VINCI

Prolog

Muzeul Luvru, Paris
ora 22.46

Renumitul custode Jacques Saunière se împletici pe pardoseala Marii Galerie a muzeului. Se repezi la cel mai apropiat tablou pe care-l zări, un Caravaggio. Înșfăcând rama aurită, bătrânul de șaptezeci și șase de ani trase de capodopera din secolul al XVII-lea până ce o desprinse de pe perete și se prăbuși cu pânza la piept.

După cum anticipase, un grilaj de fier bubui în apropiere și blocă intrarea în galerie. Parchetul se zgudui. Undeva, departe, o alarmă începu să țiuie.

Custodele rămase o clipă întins pe jos, încercând să-și recapete suflul și să decidă ce are de făcut în continuare. „Sunt încă în viață.“ Se trase într-o parte de sub pânză și privi în jur, în căutarea unui loc în care să se ascundă.

O voce răsună cutremurător de aproape:

– Nu mișca!

În patru labe, custodele încremeni. Ușor, cu mișcări lente, își întoarse capul.

La nici cinci metri distanță, dincolo de poarta închisă, atacatorul îl privea printre gratiile de fier. Bărbatul avea o constituție robustă, era înalt și bine făcut, cu pielea albicioasă,

de parcă ar fi fost a unei fantome, și părul rar, alb și el. Ochii aveau irisul roz și pupila roșie-vineție. Albinosul scoase un pistol din buzunar și, printre barele de fier, îl îndreptă spre custode.

– N-ar fi trebuit să fugi, zise cu un accent greu de identificat. Acum, spune-mi unde e!

– Ți-am spus deja, băigui bătrânul și ingenunche umil pe podea. Habar n-am despre ce vorbești!

– Minți!

Omul îl privea fără să i se clinească un mușchi măcar; singura licărire de viață părea a fi sclipirea din ochii lui roșii.

– Tu și confracții tăi aveți ceva ce nu vă aparține, adăugă. Spune-mi unde e ascuns și te las în viață.

Albinosul își îndreptă arma spre țeasta bătrânului.

– E un secret pentru care merită să mori?

Saunière abia mai putea respira.

Matahala își lăsă puțin capul pe umăr, privind în lungul țevii, gata să tragă.

Custodele își ridică mâinile în semn de apărare.

– Așteaptă... șopti el. Îți voi spune tot ce vrei să știi.

Apoi rosti lent, cu grijă, cuvintele pe care le repetase de atâtea ori înainte, minciuna pe care o pregătise de mult...

Când isprăvi de vorbit, atacatorul zâmbi încântat.

– Da. Este exact ceea ce mi-au spus și ceilalți.

Saunière încremeni. „Ceilalți?”

– I-am găsit și pe ei, rânji albinosul. Pe toți trei. Mi-ai confirmat ce mi-au spus ei.

„Nu se poate!” Adevărata identitate a custodelui, ca și identitățile celor trei *seneșali*, era aproape la fel de sfântă ca și secretul pe care îl păstrau. Acum Saunière își dădu seama că, respectând procedura strictă, *seneșalii* îi serviseră individului aceeași minciună înainte de a-și găsi sfârșitul. Așa cerea protocolul.

Albinosul își aținti din nou arma.

– După ce vei muri, eu voi fi singurul care va ști adevărul.

„Adevărul.” În aceeași fracțiune de secundă, Saunière își dădu seama cu oroare de ce se întâmplă. „Dacă mor, adevărul va fi pierdut pentru totdeauna.” Instinctiv, sări într-o parte, încercând să se adăpostească.

Arma bubui și custodele simți o arsură când glonțul îi pătrunse în stomac. Căzu cu fața în jos... chircindu-se de durere. Cu mișcări încete, se rostogoli și privindu-și atacatorul printre gratii.

Pistolul era îndreptat spre capul său.

Închise ochii. În mintea lui, frica se împletea cu regretul.

Clicul sec al încărcătorului gol răsună de-a lungul galeriei. Saunière deschise ochii.

Albinosul își cerceta arma, aproape amuzat. Își duse mâna la buzunar, după un alt încărcător, dar păru să se răzgândească și privi calm spre abdomenul custodelui.

Bătrânul se uită în jos și văzu gaura pe care o lăsase glonțul în pânza albă a cămășii. Era înconjurată de un inel sângieru, la câțiva centimetri sub stern. Stomacul. Cu cruzime parcă, glonțul îi ratase inima. Ca veteran de război, custodele știa că mai avea doar cincisprezece minute de trăit.

– Eu mi-am terminat treaba aici, spuse bărbatul, apoi plecă.

„Trebuie să transmit secretul.”

Ridicându-se cu greu în capul oaselor, gândul îi zbură spre cei trei confracți ai săi, asasinați... la generațiile dinaintea lor... la misiunea care le fusese încredințată.

„Un neîntrerupt lanț al cunoașterii.”

Iar acum, brusc, în ciuda tuturor precauțiilor... în ciuda tuturor măsurilor de prevedere... Jacques Saunière rămăsese unica verigă în viață, singurul păstrător al unuia dintre cele mai mari secrete care au existat vreodată.

Tremurând, izbuti să se ridice în picioare.
„Trebuie să găsec o cale...”

Era închis în Marea Galerie și în lumea întreagă exista o singură persoană căreia îi putea preda ștafeta. Sauniere privi în jur, la zidurile luxoasei lui închisori. Unele dintre cele mai cunoscute tablouri din lume păreau să-i suradă, asemenea unor vechi și dragi prieteni.

Crispându-se de durere, își adună forțele și se strădui să-și limpezească mintea. Misiunea disperată de care trebuia să se achite urma să-i solicite – știa bine acest lucru – fiecare secundă care-i mai rămăsese din viață.

1

Robert Langdon se trezi cu greu. În întunericul din cameră suna un telefon – un sunet subțire, nefamiliar. Bâjbâi pe noptieră și aprinse veioza. Își miji ochii și privi în jur: un dormitor luxos, în stil renescentist, cu mobilier vechi, din secolul al XVIII-lea, fresce și un pat uriaș din mahon, cu baldachin.

„Unde mă aflu?!”

Pe halatul de baie, agățat de unul dintre stâlpii patului, erau brodate trei cuvinte: HÔTEL RITZ, PARIS.

Încet, ceața începea să se risipească. Ridicându-se, își întoarse capul și privi oglinda care acoperea aproape în întregime peretele de vizavi. Chipul care îl privea de acolo părea a fi al unui necunoscut – ridat și obosit. Ochii, de un albastru viu de obicei, erau acum tulburi și melancolici. Bărbia cu gropiță era acoperită de un început de barbă. În jurul tâmplor, firele cărunte se înmulțiseră, începând să-i acopere părul des, aspru și negru.

Ridică receptorul.

– Alo?

– *Monsieur* Langdon? spuse o voce de bărbat. Sper că nu v-am trezit!

UBRIS | We know books

Buimac, bâjbâi după ceasul de pe noptieră. Era 12.32. Noaptea. Nu dormise decât o oră, dar se simțea de parcă trecuse deja în lumea dreptilor.

– Vă sun de la recepție, *monsieur*. Îmi cer scuze că vă deranjez, dar aveți un oaspete. Insistă că este vorba despre o problemă urgentă.

Încă nu reușise să-și revină de-a binelea. „Un oaspete?” Privirea îi căzu pe un fluturaș mototolit care se afla la capătul patului:

UNIVERSITATEA AMERICANĂ DIN PARIS

are plăcerea de a vă oferi

O SEARĂ CU ROBERT LANGDON,
PROFESOR DE SIMBOLISTICĂ RELIGIOASĂ,
HARVARD UNIVERSITY

Langdon mormăi ceva ininteligibil. Conferința din seara asta – o prezentare însoțită de diapozitive despre simbolismul care se ascunde în structura catedralei din Chartres – atinsese, probabil, câteva puncte sensibile în rândul publicului. Probabil că vreun specialist cucernic îl urmărise și voia să înceapă acum o dispută.

– Regret, spuse în receptor, dar sunt foarte obosit și...

– *Mais, monsieur*, insistă recepționarul, coborându-și vocea până la nivelul unei șoapte presante, oaspetele este o persoană foarte importantă! Chiar acum se îndreaptă spre camera dumneavoastră.

Langdon se trezise de-a binelea.

– Ați trimis pe cineva spre camera mea?!

– Îmi cer scuze, *monsieur*, dar o persoană de acest rang... nu-mi pot asuma autoritatea de a-i interzice să vină.

– Dar cine este omul acesta?

Recepționarul închisese însă.

Aproape în aceeași clipă, în ușă se auzi o bătaie nerăbdătoare.

Langdon coborî din pat; tălpile i se scufundară în mocheta pufoasă. Își trase halatul pe umeri și se apropie de ușă.

– Cine e?

– Domnule Langdon! Trebuie neapărat să vorbesc cu dumneavoastră!

Engleza individului avea un accent puternic, ca un lătrat dur și autoritar.

– Sunt locotenentul Jérôme Collet. Direction Centrale Police Judiciaire.

„Poliția judiciară?!” Langdon rămase o clipă tăcut. De ce ar fi venit la el DCPJ-ul, acest corespondent francez al FBI-ului?

Fără a ridica lanțul de siguranță, întredeschise ușa doi centimetri. Chipul care îl privea de dincolo de prag era lunguiet și palid. Bărbatul părea extrem de slab și purta tradiționala uniformă albastră.

– Pot să intru?

Langdon ezită, simțindu-se nesigur sub privirile șterse ale celuiilalt.

– Despre ce este vorba?

– *Mon capitaine* are nevoie de experiența dumneavoastră profesională într-o chestiune personală.

– Acum? bâigui profesorul. E trecut de miezul nopții!

– Greșesc dacă spun că în această seară aveți programată o întrevedere cu custodele muzeului Luvru?

Dintr-odată, Langdon simți o ușoară neliniște. Avusese, într-adevăr, stabilită o întâlnire cu apreciatul custode după conferința din această seară, dar Saunière nu-și făcuse apariția.

– Nu, nu greșiți. De unde știți dumneavoastră acest lucru?

– Am găsit numele dumneavoastră în agenda Domniei Sale!

– Sper că nu s-a întâmplat nimic grav.

LIBRIS | We know books

Agentul oftă greu și-i întinse prin ușa o fotografie.

Când văzu imaginea, Langdon încremeni.

– Fotografia aceasta a fost făcută acum mai puțin de o oră.

În interiorul muzeului Luvru.

Fără a-și dezlipi ochii de la imagine, profesorul simți cum repulsia inițială i se transformă într-o bruscă revărsare de mânie.

– Sperăm că ne veți ajuta să ne dăm seama ce s-a întâmplat, luând în considerare cunoștințele pe care le aveți în domeniul simbolisticii și programata dumneavoastră întrevvedere cu Saunière.

Langdon se holbă la fotografie cu oroare, dar și cu teamă.

– Simbolul de aici... și modul în care trupul lui este atât de straniu...

– Poziționat? îi sugeră agentul.

Langdon încuviință înfiorat.

– Nu-mi imaginez cine ar fi putut să facă așa ceva!

Agentul îl fixă încruntat.

– Nu ați înțeles, domnule Langdon! Ceea ce vedeți în această fotografie... *monsieur* Saunière însuși și-a făcut asta.

2

Undeva, la un kilometru și ceva depărtare, individul albinos pe nume Silas trecu șchiopătând de poarta luxoasei clădiri de pe Rue La Bruyère. Purta pe sub haină o centură cu țepi – un *ciliciu*. Toți adepții adevărați ai *Căii* purtau așa ceva – o centură de metal cu spini ascuțiți care provocau durere – ca pe o aducere-aminte a suferinței lui Iisus pe Cruce. Sufletul îi era luminat de bucuria de a-L sluji pe Dumnezeu.

Silas traversă holul și urcă scările în tăcere, cu grijă, să nu-i trezească pe frați. Ușa dormitorului era deschisă; încuietorile erau interzise aici. Intră și închise ușa după el.

Camera avea un aer spartan – podea de scânduri, un dulap din lemn de brad și, în colț, o saltea învelită în pânză de cort, care-i servea drept pat. Săptămâna aceasta era oaspete în Paris, dar în trecut, timp de mulți ani, fusese binecuvântat cu un sanctuar asemănător în New York.

„Domnul mi-a dat sălaș și un țel în viață.“

În această seară, în sfârșit, Silas era convins că a început să-și mai plătească din datorii. Grăbindu-se spre dulap, găsi telefonul mobil ascuns în sertarul de jos și formă un număr.

– Da? răspunse vocea unui bărbat.

– Învățătorule, m-am întors!

– Vorbește! îi ceru vocea, care părea mulțumită că-l aude.

– Toți patru sunt morți. Cei trei *seneshali* și... Marele Maestru însuși.

Urmă o scurtă pauză, ca pentru o mică rugăciune.

– Și presupun că ai obținut informația aceea.

– Toți patru au spus același lucru. Independent unii de alții.

Silas făcu o pauză, știind că informația pe care o smulsese de la victimele sale avea să constituie un șoc:

– Învățătorule, toți patru au confirmat existența unei *clef de vouête*... legendara „cheie de boltă“.

Auzi în receptor ușorul icnet provocat de surpriză și aproape că și simți exaltarea Învățătorului:

– *Cheia de boltă*...

Străvechile tradiții spuneau că frăția crease o hartă în piatră – *la clef de vouête*, „cheia de boltă“ –, o tăbliță gravată ce dezvăluia locul în care se păstra, în mare taină, cel mai de seamă secret al frăției... o informație atât de importantă, cu o asemenea forță, încât tănuirea ei constituia însuși temeiul existenței confreriei.

— Când vom avea cheia de boltă, spuse Învățătorul, vom mai avea doar un singur pas de făcut.

— Suntem chiar mai aproape decât vă închipuiți. Cheia de boltă se află aici, în Paris.

— În Paris? Incredibil! E mult prea frumos ca să fie adevărat!

Silas îi povesti evenimentele din acea seară: cum toate cele patru victime, în clipa dinaintea morții, îi spusese exact același lucru: cheia de boltă era ascunsă în mod ingenios, într-un loc exact din interiorul uneia dintre cele mai vechi biserici din Paris — L'Eglise de Saint-Sulpice.

— Într-o Casă a Domnului! exclamă Învățătorul. Cum își mai bat joc de noi!

— Așa cum au făcut-o vreme de secole!

Învățătorul tăcu o clipă, de parcă aștepta să fie pătruns de acest triumf. În cele din urmă vorbi:

— Silas, ai făcut o faptă bună în ochii Domnului. Trebuie să-mi aduci tăblița. Imediat. În seara asta.

Învățătorul îi explică apoi tot ce trebuia să facă.

Imediat ce închise telefonul, Silas deborda de entuziasm și de nerăbdare.

„O oră“, își spuse, mulțumit că Învățătorul îi lăsase timp suficient pentru penitența necesară înainte de a pătrunde într-un lăcaș al Domnului. „Trebuie să-mi curăț sufletul de păcatele zilei de azi.“

— Durerea este un lucru bun, șopti.

3

A erul răcoros de aprilie suiera prin geamul deschis, în vreme ce automobilul DCPJ-ului gonia de-a lungul Parisului. Pe scaunul din dreapta, Robert Langdon încerca

să-și pună ordine în gânduri. Dușul rapid și faptul că avusese timp să se bărbierească îi conferiseră o înfățișare prezentabilă, dar nu-l liniștiseră deloc. Imaginea înspăimântătoare a cadavrului îi rămăsese întipărită în minte.

„Jacques Saunière e mort!“

Moartea custodelui nu putea decât să-i stârnească un regret profund. În ciuda reputației sale de om retras, Saunière fusese unanim apreciat pentru cunoștințele lui și pentru devotamentul cu care se dedicase artei, iar Langdon abia așteptase să-l întâlnească.

Afară, orașul se pregătea de culcare — vânzătorii stradali își puneau la adăpost cărucioarele cu migdale glasate, îngrijitorii așezau sacii cu gunoi la marginea trotuarului, un cuplu de îndrăgostiți îmbrățișați savura aerul rece al nopții înmiresmate de iasomie. Citroënul străbătea în viteză agitația nocturnă, cu sirena în funcțiune.

— *Le capitaine* s-a bucurat când a aflat că sunteți încă în Paris în această seară, spuse agentul în timp ce sedanul gonia către intrarea dinspre nord a celebrelor Jardins des Tuileries — loc pe care Langdon îl considerase întotdeauna aproape sacru.

Acestea erau grădinile în care experimentase Claude Monet noi forme și culori, dând naștere Impresionismului. Agentul opri sirena iritantă și Langdon respiră prelung, bucurându-se de momentul nesperat de liniște.

Citroënul viră la stânga, pe aleea centrală a grădinii. Coti în jurul unui heleșteu și apucă pe o alee întunecoasă. La capătul ei se zărea ieșirea din Tuileries, marcată de un uriaș arc de piatră.

Arc du Carrousel.

Împătimitiții de artă prețuiau locul în mod deosebit. De acolo puteau fi văzute patru dintre cele mai frumoase muzee de artă din lume... câte unul în fiecare punct cardinal.